

PERSBERICHT

QML2000 / Com 011 van 25 december 2000

Zaterdag 23 december: eerste beklimming.

Op 20 december hebben Daniel en Ralph enorme angsten uitgestaan. Tijdens hun pogingen om een veilige weg te vinden in de rots, ontdekten ze, in de loop van de beklimming, een immense rotsblok ter grootte van een personenauto, die dreigde los te komen en het koord door te snijden waarmee de twee klimmers beveiligd waren. Er was met geen mogelijkheid door te komen en daarom zijn ze naar het kamp teruggekeerd. Daar werd de briefing gehouden waarvan sprake in het vorige bericht. Iedereen is toen opnieuw naar de noordkant vertrokken, op zoek naar een andere en minder gevaarlijke doorgang. Tijdens deze verkenningsstocht hebben Alain Hubert en André Georges – die een gedeelte van de koorden gingen recupereren die ze reeds op de eerder gekozen flank hadden geïnstalleerd – een weg gevonden die er zo prachtig uitzag dat ze opnieuw een doorgang wilden proberen maken. Hubert schreef in een van zijn berichten naar het basis kamp: *“daar bevindt zich een mooie helling die tot halfweg de flank opklimt. Het moet mogelijk zijn om hem langs de rechterkant te beklimmen, maar dat houden we voor later.”* Tijdens de afdaling gebeurde een kleine catastrofe; een van de accu's van de boormachine glipte uit de handen van de expeditieleider en viel 400 meter lager aan diggelen.

Het plan om de noordkant van de Holtanna te beklimmen werd uiteindelijk afgeblazen. Te riskant, te gevaarlijk ook. De volgende dag, 21 december, namen ze het besluit om de flank te beklimmen langs de binnenkant van de uitgeholde piek. Dit is een route die zeven jaar geleden door Noren is gebruikt. Aldus bereikten alle klimmers in slechts een paar uur de top. Nieuw incident: een van de boren raakte zoek en een andere raakte stuk. Nu kon de expeditie alleen maar met de hand gaten maken in de rotswand! Een groots spektakel bood zich aan: in de verte konden de alpinisten het station van Blue One zien! Alain Hubert en Georges besloten daarboven te overnachten – *“mijn beste nacht sinds het begin van de expeditie”* dixit Alain – om de volgende dag (22 december) de afdaling te wagen langs de aanvankelijk gekozen weg en aldus poolshoogte te kunnen nemen van de werkelijke staat van de rots. De anderen hebben de afdaling zonder enig probleem gemaakt en zijn rond middernacht weer in het basiskamp aangekomen. De volgende dag hebben Georges en Hubert geprobeerd af te dalen langs de brokkelige weg met 40 kilo bagage op hun rug. Alain balanceerde aan 100m koord. Maar aangezien het aan alle kanten begon te schuiven zag hij zich verplicht snel terug naar boven te klimmen en de afdaling dan maar te maken langs de weg waarlangs ze de top bereikt hadden.

Na deze ervaringen werd dus de beslissing genomen: in plaats van de noordelijke flank aan te vatten, zal The Wall de zuidkant van de Holtanna beklimmen. Deze klim is in ieder geval technisch gesproken gemakkelijker maar anderzijds wel 200 meter hoger en veel meer dan op de noordflank het geval is blootgesteld aan de wind. Deze beklimming brengt een bijkomend probleem met zich mee. Door haar geografische ligging wordt de zuidkant alleen tijdens de nacht door de zon beschenen. De klimmers moeten dus hun hele dagritme omgooien en overdag rusten. De expeditie gaat nu eerst de koorden en de uitrusting op de rots aan de noordkant oppikken. Hubert schrijft: *“Ik wil toch 250 meter koord op deze flank achterlaten. Je weet maar nooit of Georges en ik zin zouden krijgen om opnieuw voet te zetten op die brokkelige graniet en iets willen ondernemen, eenmaal we de zuidelijke top in onze zak hebben.”*

**The Wall in Antarctica
De top van de Holtanna
Queen Maud Land**

met verzoek tot publicatie A.U.B., Met dank!

Persttachés: Mélanie Delhaye
Philippe Delhase

www.antarctica.org

B.I.S@swing.be